

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 16. september 2013

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

**Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 15. august 2013 følger hermed social-, børne- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 328 (SOU Alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF)**

ATH/ J.nr. 2013-
6028

Spørgsmål nr. 328:

"Er det ministerens opfattelse, at kommunerne pga. den senere tids sager (Brønderslevs-sagen m.v.) anbringer børn hurtigere i dag end tidligere - og mener ministeren, at det altid sker på et veloplyst og forberedt grundlag, som serviceloven foreskriver?"

Svar:

Som jeg forstår spørgsmålet, ønsker spørgeren svar på, om jeg er af den opfattelse, at kommunerne i højere grad i dag end tidligere, træffer afgørelser om anbringelser af børn og unge uden for hjemmet uden samtykke, uden at sagen er tilstrækkeligt oplyst.

Kommunerne er efter serviceloven forpligtede til at give udsatte børn og unge den støtte, de har behov for. Det vil sige, at kommunerne skal vurdere, hvilket behov det enkelte barn har, og iværksætte en støtte, der imødeiser dette behov.

Anbringelse af børn og unge uden for hjemmet uden samtykke efter servicelovens § 58 er en meget indgribende foranstaltning, og det er derfor også de kommunale børn og unge-udvalg, som træffer den endelige afgørelse. Børn og unge-udvalget består af en dommer, to pædagogisk-psykologiske børnesagkyndige og to kommunalpolitikere. Således sikres det, at sagen vurde-

res ud fra både et juridisk, en børnefagligt og en lægmands perspektiv. Det er dommerens ansvar at lede møderne i udvalget og påse, at der er foretaget de nødvendige undersøgelser, herunder beslutte om der skal indhentes flere oplysninger, jf. retssikkerhedslovens § 20, stk. 2.

Børn og unge-udvalgets afgørelser kan påklages til Ankestyrelsen af forældremyndighedsindehaveren eller barnet eller den unge, der er fyldt 12 år. Sagerne behandles i Ankestyrelsen på et ankemøde. Der deltager almindeligvis 5 personer i mødet: to beskikkede medlemmer ("lægdommere") og to ankechefer fra Ankestyrelsen samt en lægekonsulent (f.eks. en børnepsykiater) eller en anden børnesagkyndig (f.eks. en børnepsykolog), som ikke har stemmeret ved afgørelsen.

Ankestyrelsen har endvidere mulighed for at gå ind i sagerne af egen drift, uanset at en part i sagen ikke har klaget. Ankestyrelsen kan for eksempel blive opmærksom på sagerne ved en underretning fra en pårørende eller en fagperson, eller ved oplysninger fra medierne om en konkret sag.

Inden der træffes afgørelse i børn- og unge-udvalget eller Ankestyrelsen, skal indehaveren af forældremyndigheden, barnet eller den unge, advokaten og eventuel anden bisidder have lejlighed til at udtale sig over for børn- og ungeudvalget eller Ankestyrelsen.

Vedrørende klagesager over kommunernes afgørelser om tvangsanbringelse, oplyser Ankestyrelsen, at antallet af afgørelser, hvor Ankestyrelsen omgør kommunens afgørelse om tvangsanbringelse, har ligget stabilt de seneste år. Antallet ligger på mellem 0-1 procent af sagerne om tvangsanbringelse. Dette svarer til mellem 0 og 5 sager om året ud af de 4-600 sager om tvangsanbringelse, som Ankestyrelsen typisk behandler om året på området.

Ankestyrelsens afgørelse kan kræves forelagt for retten, jf. § 169 i lov om social service. Efter § 170 i lov om social service tiltrædes byretten under hovedforhandlingen af et retsmedlem, der er sagkyndig i børneforsorg, og et retsmedlem, der er sagkyndig i børne- eller ungdomspsykiatri eller i psykologi.

Byrettens afgørelse i en sag om tvangsanbringelse kan herefter frit indbringes for landsretten efter retsplejelovens regler om anke af civile sager. Procesbevillingsnævnet kan yderligere meddele tilladelse til prøvelse i Højesteret, hvis sagen er af principiel karakter, jf. retsplejeloven § 932.

Jeg er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvorvidt børn og unge-udvalgene, Ankestyrelsen eller domstolene oplever, at der er en stigning i antallet af sager om børn og unge, som anbringes uden for hjemmet uden samtykke, som ikke er tilstrækkeligt oplyst. Men det er min opfattelse, at vi i Danmark har opbygget et system med en række retssikkerhedsmæssige

foranstaltninger med det formål, at risikoen for, at der begås fejl undervejs, i vid udstrækning minimeres.

Annette Vilhelmsen

/ Lise Stidsen Vandahl